

Για τους 5 λόγους που πρέπει να εκκλησιάζονται οι Χριστιανοί

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 1 Αυγούστου, 2018

«Προλογίζει» ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος.

Όπως ακριβώς ένα λιμάνι απαλλαγμένο από ανέμους και κύματα παρέχει μεγάλη ασφάλεια στα πλοία που αγκυροβολούν σ' αυτό, έτσι είναι και ο Ναός του Θεού. Αυτός ο χώρος είναι η βάση της αρετής, το διδασκαλείο της φιλοσοφίας.

Μπες μέσα σ' αυτόν και σαν κάποια πνευματική αύρα θα περικυκλώσει την ψυχή σου. Αυτή η ησυχία οδηγεί σε θρησκευτικό δέος και διδάσκει να φιλοσοφούμε· ανορθώνει το φρόνημα και δεν αφήνει να προσκολλάσαι στα γήινα· σε μεταφέρει από τη γη στον ουρανό.

Σαν λιμάνια στο πέλαγος λοιπόν εγκατέστησε ο Θεός τους Ναούς στις πόλεις ώστε, καταφεύγοντας σ' αυτούς όταν είμαστε ζαλισμένοι από τις βιοτικές μέριμνες, να απολαμβάνουμε μεγάλη γαλήνη. Είναι λοιπόν λιμάνι πνευματικό για τις ψυχές ο ιερός Ναός.

Στη λατρευτική σύναξη της θείας Λειτουργίας όχι μόνον εμείς, αλλά και οι προφήτες και οι απόστολοι συμμετέχουν και το σπουδαιότερο βέβαια απ' όλα, **Αυτός ο Ίδιος ο Κύριος όλων, ο Ιησούς Χριστός είναι ανάμεσά μας.**

Αυτή την Εκκλησία δεν την καλλιεργεί ανθρώπινη δύναμη, αλλά η θεία Χάρη. Γιατί τέτοια είναι η φύση τού πνευματικού σπόρου· δεν περιμένει καιρό, δεν περιμένει μεγάλο αριθμό ημερών για να καρποφορήσει, αλλ' είναι δυνατόν να σπείρει κανείς το σπόρο και μέσα σε μια μέρα να θερίσει πλούσια δεμάτια μεστωμένου καρπού.

Η Εκκλησία είναι πέλαγος ευσεβείας, γεμάτο όχι από κύματα αλλά από πίστη. Σε μας τους χριστιανούς δε ναυαγεί το σκάφος της ορθής διδασκαλίας, δε χτυπιέται, δεν ταραάζεται, δε βασανίζεται από βαρυχειμωνιά, αλλά αγκυροβολεί σαν σε λιμάνι γαλήνιο στις ψυχές εκείνων που αγαπούν τον Κύριο.

Εκείνος που πορνεύει, αν εισέρχεται συνεχώς στο Ναό, καθώς και ο υπερήφανος και εκείνος που έχει οποιοδήποτε ελάττωμα, θα αποβάλει πολύ γρήγορα το πάθος και θα επανακτήσει την υγεία του.

Εκείνος όμως που αποκόπτει τον εαυτό του από τη σύναξη αυτή και απομακρύνεται από τη διδασκαλία των Πατέρων και αποφεύγει το ιατρείο της Εκκλησίας, κι αν ακόμη νομίζει ότι είναι υγιής, πολύ γρήγορα θα ασθενήσει πνευματικά.

Το σχολείο της Εκκλησίας είναι θαυμαστό ιατρείο· ιατρείο όχι σωμάτων αλλά ψυχών. Γιατί είναι πνευματικό ιατρείο και θεραπεύει τ' αμαρτήματα του νου και της ψυχής και όχι τις σωματικές πληγές.

Εδώ στο Ναό υπάρχει ιατρείο και όχι δικαστήριο που να ζητεί ευθύνες για τ' αμαρτήματά μας· αντίθετα, παρέχει συγχώρεση αμαρτημάτων.

Η Εκκλησία του Θεού είναι πνευματικό πανηγύρι και ιατρείο των ψυχών και πρέπει, σαν να έχουμε πάει σε πανηγύρι, αφού συγκεντρώσουμε πολλά εμπορεύματα από εκεί να επιστρέψουμε στο σπίτι μας, και σαν να πήγαμε σε ιατρείο, να βγαίνουμε αφού πάρουμε τα κατάλληλα φάρμακα για τα πάθη που μας έχουν υποδουλώσει.

Μη λοιπόν, αγαπητέ, δείχνεις αμέλεια για την εδώ ζωή σου, γιατί ίσως σε ενοχλεί κάποια λύπη. Εδώ, στο Ναό του Θεού, φεύγει· οι κοσμικές φροντίδες δραπετεύουν· τα παράλογα πάθη σβήνουν.

Αν συχνάζεις εδώ συνεχώς, οπωσδήποτε θα αποβάλεις τις κακές επιδράσεις και συνήθειες που πήρες έξω από το Ναό.

Ποιος δε θα θαυμάσει την πολλή και αμέτρητη συγκατάβαση που χρησιμοποιεί ο Θεός προς τον άνθρωπο; Ποιος δε θα εκπλαγεί για την υπερβολική αγάπη που δείχνει ο Κύριος μας προς όλους τους ανθρώπους και μάλιστα ιδιαιτέρως προς το γένος των χριστιανών;

Ο Θεός, λένε οι ιεροί Θεολόγοι, είναι απερίγραπτος κατά τη φύση Του και δε χωρά σε κανέναν τόπο. Και, αν και είναι πανταχού παρών, όμως είναι και έξω από το κάθε τι, όπως είπε ο θείος Ιλάριος: «Ο Θεός είναι πέρα απ' όλα και όλα τα συγκρατεί».

Ο ιερός Αυγουστίνος λέει: «Ο Θεός είναι έξω από όλα και δεν περικλείεται. Είναι μέσα σε όλα και δεν περικλείεται. Είναι επάνω από όλα, χωρίς να επαίρεται. Είναι κάτω από όλα, χωρίς να ταπεινώνεται. Είναι βαθιά μέσα στο κάθε τι, διότι σ' Αυτόν υπάρχουν τα πάντα. Είναι πιο έξω από το κάθε τι, διότι Αυτός είναι επάνω από όλα».

Παρ' όλα αυτά, Αυτός ο απερίγραπτος και αχώρητος Θεός **συγκαταβαίνει για τους χριστιανούς στο να χωρά κατά κάποιον τρόπο και να περιγράφεται μέσα στους ιερούς Ναούς.**

Είναι ο Δημιουργός του σύμπαντος (όπως λέει ο προφήτης Ησαΐας), ο ουρανός είναι ο θρόνος Του και η γη το στήριγμα των ποδιών Του και κανένας τόπος και κανένας χειροποίητος ναός δεν είναι άξιος για να αναπαύσει τη θεία Του μεγαλειότητα.

«Ο ουρανός είναι θρόνος μου και η γη στήριγμα των ποδιών μου. Ποίον οίκο θα οικοδομήσετε για Εμένα; Και ποιος είναι τόπος αντάξιος για να αναπαυθώ σ' αυτόν;» λέει στον Ησαΐα ο Κύριος μας.

Επαναλαμβάνω, Αυτός ο Θεός καταδέχεται να αναπαύεται μέσα στους ιερούς Ναούς των χριστιανών και να λέει ότι τους διάλεξε για κατοικία Του: *«Διάλεξα αυτόν τον τόπο για τον Εαυτό μου για να είναι ο ναός μου, στον οποίο θα προσφέρετε τη θυσία σας»*.

Κι Εκείνος που φωνάζει, πως τα ουράνια και τα επίγεια και όλα γενικά είναι δικά Του, διότι τα έκανε με το παντοδύναμο και δημιουργικό Του χέρι, *«διότι όλα αυτά τα δημιούργησε το χέρι μου, και όλα ανήκουν σ' Εμένα»*, λέει ο Κύριος, επαναλαμβάνω, Αυτός ο Ίδιος, από αγάπη για τους χριστιανούς, φαίνεται κατά κάποιον τρόπο πως **μικραίνει τη μεγαλειότητά Του** και θέλει ο αθάνατος και επουράνιος να κατοικεί μαζί με τους θνητούς και γήινους ανθρώπους και να ονομάζει δικό Του οίκο την αγία Εκκλησία. *«Ο οίκος μου θα αναγνωρισθεί ως οίκος προσευχής για όλα τα έθνη»*.

Τι απερίγραπτη που είναι η συγκατάβαση και η αγάπη του Θεού! Τι μεγάλη η ευεργεσία και η χάρη Του προς τους χριστιανούς!

Αχ! σήμερα όμως οι χριστιανοί δε σκέφτονται αυτή την απερίγραπτη συγκατάβαση του Θεού, ούτε αισθάνονται έντονα αυτή την υπερβολική ευεργεσία και χάρη, διά μέσου της οποίας εμείς οι θνητοί και γήινοι **αξιωνόμαστε να συνομιλούμε με τον αθάνατο και ουράνιο Κύριό μας**, όσες φορές θελήσουμε να πάμε στον ιερό Ναό Του, αλλά:

Άλλος εμποδίζεται από το εμπόριο και τη δουλειά του.

Άλλος πάλι από τη φροντίδα και μέριμνα της γυναίκας και των παιδιών και του σπιτιού του και άλλος βρίσκει τη μία αιτία και άλλος την άλλη.

Δε φροντίζουν λοιπόν να πηγαίνουν στην αγία Εκκλησία την Κυριακή το πρωί, όπως απαιτεί το χριστιανικό χρέος, αλλά και όταν μετά βίας πηγαίνουν στο Ναό του Κυρίου και τότε πάλι δε στέκονται σ' αυτόν όπως πρέπει με σεβασμό και ευλάβεια, αλλά ή συνομιλούν ο ένας με τον άλλον, ή γελούν ή ακούνε τα ιερά λόγια με αμέλεια και αδιαφορία, αφήνοντας το νου τους να περιπλανιέται εδώ κι εκεί, χωρίς να έχουν την παραμικρή προσοχή.

Γι' αυτό κι εγώ μέσα από την αγάπη που τρέφω για σας, αποφάσισα να υποδείξω σ' αυτόν το λόγο αυτά:

Αδελφοί μου χριστιανοί, θα πρέπει για **πέντε λόγους να πηγαίνουμε στο Ναό του Θεού, στην Εκκλησία του Χριστού: α) από ανάγκη, β) από επιθυμία, γ) συνεχώς, δ) με καθαρότητα, και ε) από ιερό χρέος.**

Λόγος Α΄ Από ανάγκη

Κατά πρώτον πρέπει να πηγαίνουμε από ανάγκη. Διότι, όπως οι πεινασμένοι και οι διψασμένοι έχουν ανάγκη να πηγαίνουν στο τραπέζι και στη βρύση για να χορτάσουν από φαγητό και νερό και να ικανοποιήσουν την πείνα και τη δίψα τους, έτσι κι εμείς οι χριστιανοί, που είμαστε **πεινασμένοι τόσο για τον «επιούσιο άρτο», που είναι το ζωοποιό Σώμα του Κυρίου, όσο και για τον πνευματικό άρτο, που είναι ο λόγος του Θεού** (διότι ο άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος λέει ότι «Ο Άρτος είναι ο λόγος του Θεού, με τον οποίο τρέφονται οι ψυχές που πεινούν τον Θεό»), και που είμαστε **διψασμένοι τόσο για το αθάνατο ποτό, το οποίο είναι το ζωηρό Αίμα του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, όσο και για το πνευματικό ποτό, το οποίο είναι το νάμα του θείου λόγου και της διδασκαλίας**, έτσι, λέω, κι εμείς οι πεινασμένοι και διψασμένοι χριστιανοί πρέπει να πηγαίνουμε στο Ναό του Θεού για να ικανοποιούμε την πείνα μας από την αγία Τράπεζα του Σώματος του Κυρίου που βρίσκεται στην Εκκλησία και από το θείο λόγο, και να ικανοποιούμε τη δίψα μας από το Αίμα του Κυρίου, απ' το Οποίο ρέει η ζωή, και από τα νάματα της διδασκαλίας των Αγίων Γραφών, τα οποία αναβλύζουν μέσα στην Εκκλησία του Χριστού.

Γιατί, εάν εμείς δεν πηγαίνουμε στο Ναό για να τρώμε και να πίνουμε συνεχώς τα αθάνατα και ζωοποιά φαγητά και ποτά, ασφαλώς **αδυνατίζουμε και πεθαίνουμε ψυχικά**, όπως είπε ο Κύριος: «*Εάν δε φάτε τη σάρκα του Υιού του ανθρώπου και δεν πείτε το Αίμα Του, δεν έχετε μετοχή στη ζωή*».

Και ότι αυτά τα αγαθά του διπλού φαγητού και διπλού ποτού βρίσκονται μέσα στο Ναό της αγίας Εκκλησίας του Θεού, πολύ πριν ο προφήτης Δαβίδ προφήτεψε με τα εξής λόγια: «*Θα χορτάσουμε από τα αγαθά του οίκου Σου, ο Ναός Σου είναι άγιος, αξιοθαύμαστος σε έργα αγάπης*».

Και ο προφήτης Ιωήλ, επίσης, προφητεύοντας για το ποτό της θείας διδασκαλίας, που αναβλύζει από την αγία Εκκλησία και ποτίζει τους χριστιανούς που είναι ξεροί και άκαρποι σαν το σχοίνο, έλεγε: «*Και θα συμβεί κατά την ημέρα εκείνη να αναβλύζει πηγή από το Ναό του Κυρίου και τα νερά του θα ποτίζουν και τον ξερό χείμαρρο των σχοίνων*».

Να πηγαίνουμε λοιπόν εμείς οι χριστιανοί στο Ναό από ανάγκη, διότι **Εκκλησία είναι Κιβωτός**.

Όπως, λοιπόν, στον καιρό του κατακλυσμού όσοι άνθρωποι και όσα ζώα μπήκαν μέσα στην κιβωτό γλύτωσαν από τον κατακλυσμό, και όσοι άνθρωποι και ζώα έμειναν έξω από την κιβωτό πνίγηκαν και αφανίσθηκαν, έτσι και τώρα, όσοι χριστιανοί πηγαίνουν στο Ναό λυτρώνονται από το νοητό κατακλυσμό της αμαρτίας και των παθών.

Όσοι όμως χριστιανοί μένουν έξω από την Εκκλησία καταποντίζονται και αφανίζονται.

Γι' αυτό έλεγε ο ιερός Χρυσόστομος: *«Αυτά που συνέβησαν ήταν τύπος αυτών που επρόκειτο να γίνουν, δηλαδή η Εκκλησία είναι η Κιβωτός, ο Νώε ο Χριστός, το περιστέρι το Άγιο Πνεύμα, το φύλλο της ελιάς η φιλανθρωπία του Θεού. Αλλά εκείνα ήταν τύπος, ενώ αυτά είναι η αλήθεια. Διότι όπως ακριβώς η Κιβωτός μέσα στο πέλαγος διέσωσε αυτούς που ήταν μέσα, έτσι και η Εκκλησία διασώζει όλους όσοι το επιθυμούν»*.

Αδελφοί, να πηγαίνουμε στο Ναό, διότι η Εκκλησία είναι μάντρα πνευματική και εμείς είμαστε λογικά πρόβατα αυτής της μάντρας.

Οπότε, όπως **όταν είναι τα πρόβατα έξω από τη μάντρα τους κινδυνεύουν και χάνονται**, γιατί τα αρπάζει ή ο λύκος ή το τσακάλι ή άλλα θηρία, και όσα πρόβατα βρίσκονται μέσα στη μάντρα δεν έχουν κανένα κίνδυνο, έτσι και όσοι χριστιανοί δεν πηγαίνουν στο Ναό αλλά βρίσκονται έξω από αυτόν κινδυνεύουν και θανατώνονται από το νοητό λύκο διάβολο και από τα άλλα θηρία των παθών, και όσοι βρίσκονται μέσα στο Ναό γλυτώνουν από τον κίνδυνο.

Γι' αυτό είπε και ο ιερός Χρυσόστομος: *«Μένε στην Εκκλησία, και η Εκκλησία δε σε προδίδει. Αν όμως φύγεις από την Εκκλησία, δεν είναι αιτία η Εκκλησία. Γιατί, αν είσαι μέσα, ο λύκος δεν μπαίνει σ' αυτήν. Αν όμως βγεις έξω, τότε θα σε πιάσουν τα θηρία. Και αυτό δε συμβαίνει εξαιτίας της μάντρας, αλλά εξαιτίας της δικής σου αδυναμίας»*.

Τίποτε δεν είναι ίσο με την Εκκλησία. Μην απομακρύνεσαι από την Εκκλησία, γιατί τίποτε δεν είναι πιο δυνατό από αυτήν. Η ελπίδα σου είναι η Εκκλησία, η σωτηρία σου η Εκκλησία, το καταφύγιο σου η Εκκλησία. Είναι πιο υψηλή από τον ουρανό, είναι πιο πλατιά από τη γη. Ποτέ δε γερνά και πάντοτε είναι νέα».

Να προσπαθούμε να πηγαίνουμε στο Ναό, διότι είναι ένα κοινό, ιατρείο που γιατρεύει όλους τους αμαρτωλούς που ψυχικά θα πληγωθούν από το διάβολο.

Όπως, λοιπόν, όσοι έχουν πληγές στο σώμα τους αναγκάζονται να πάνε στο γιατρό για να τους θεραπεύσει και να μην πεθάνουν, έτσι και **όσοι χριστιανοί είναι πληγωμένοι από τις νοητές πληγές των παθών και της αμαρτίας βρίσκονται σε μεγάλη ανάγκη και πρέπει να πηγαίνουν στο κοινό ιατρείο του Ναού, για να δείξουν τις πληγές τους στον πνευματικό πατέρα και να πάρουν από αυτόν τα κατάλληλα φάρμακα και έμπλαστρα για να θεραπευθούν.**

Γιατί, αν περιφρονήσουν και δεν πάνε, σαπίζουν οι πληγές τους και τους προξενούν ψυχικό και αιώνιο θάνατο. Γι' αυτό ο ιερός Χρυσόστομος είπε για την Εκκλησία: «*Ο οίκος αυτός είναι πνευματικό ιατρείο για να θεραπεύσουμε τα τραύματα που δεχόμαστε*».

Και σε άλλο μέρος: «*Η Εκκλησία είναι ιατρείο των ψυχών και πρέπει, σαν να πηγαίνουμε σε ιατρείο, να βγαίνουμε αφού πάρουμε τα κατάλληλα φάρμακα για τις ασθένειες που έχουμε*».

Λόγος Β΄ Από επιθυμία

Εμείς οι Χριστιανοί πρέπει να πηγαίνουμε στο Ναό με μεγάλη επιθυμία και όρεξη. Διότι η Εκκλησία είναι κοινή μητέρα όλων των Ορθοδόξων, η οποία τους αναγέννησε με την κολυμβήθρα του αγίου Βαπτίσματος και τους ανέθρεψε με το λογικό γάλα της ευσέβειας και της πίστεως και των θείων Μυστηρίων.

Όπως, λοιπόν, τα παιδιά τρέχουν και πηγαίνουν κοντά στη σαρκική μητέρα τους με μεγάλη επιθυμία και αγάπη, έτσι και οι χριστιανοί πρέπει να τρέχουν και να πηγαίνουν στις αγκάλες της πνευματικής μητέρας τους, της αγίας Εκκλησίας, με υπερβολική χαρά, με μεγάλη αγάπη, και με υπερβολική επιθυμία, για να δουν τη γλυκύτατη μητέρα τους και να απολαύσουν τα ουράνια αγαθά της.

Αδελφοί μου, πρέπει με μεγάλη επιθυμία να πηγαίνουμε στην Εκκλησία, διότι ο Ναός είναι ουράνιος παράδεισος και θαυμαστό περιβόλι.

Καθώς, λοιπόν, κάθε άνθρωπος έχει μεγάλη χαρά όταν μπει μέσα σε κάποιο όμορφο περιβόλι, για να δει εκεί τα διάφορα δέντρα και άνθη και έτσι να χαρεί και να ευφρανθεί η καρδιά του, έτσι και **οι χριστιανοί πρέπει με μεγάλη χαρά να τρέχουμε και να μπαίνουμε στο Ναό, για να απολαύσουμε τα διάφορα δέντρα και λουλούδια των Αγίων Γραφών από τα Ευαγγέλια, τους Αποστόλους και τους Προφήτες.**

Και μάλιστα, διότι στον παράδεισο αυτόν της Εκκλησίας δεν υπάρχει κανένα φίδι για να επιβουλεύει, αλλά υπάρχει ο Χριστός που συμβουλεύει με αγάπη.

Ούτε υπάρχουν μόνο φύλλα δέντρων αλλά και καρποί του Πνεύματος, όπως λέει ο ίδιος ο ιερός Χρυσόστομος: *«Ποιο λιβάδι είναι τέτοιο σαν την Εκκλησία; Ποιος παράδεισος είναι τέτοιος, όπως η δική μας σύναξη;*

Δεν υπάρχει εδώ το επίβουλο φίδι, αλλά ο Χριστός που μυσταγωγεί. Δεν υπάρχει η Εύα που οδηγεί με δόλο στην πτώση, αλλά η Εκκλησία που ανορθώνει τους πεσμένους. Δεν υπάρχουν εδώ φύλλα δέντρων, αλλά ο καρπός του Πνεύματος».

Και πάλι: *«Τα λιβάδια έχουν ποικίλα και διάφορα άνθη. Αλλά για να ευχαριστούνται τα μάτια, άλλα για την ευωδία, άλλα για στολισμό. Και όλα αυτά είναι κατάλληλα για τον άνθρωπο. Έτσι και η Εκκλησία έχει την ανάγνωση των Αγίων Γραφών και τα Ευαγγέλια και τους Αποστόλους και τους Προφήτες και τα υπόλοιπα ιερά Βιβλία».*

Με μεγάλη χαρά να τρέχουμε στο Ναό, διότι είναι πανηγύρι. Ωστε, όπως όλοι οι άνθρωποι αγαπούν και επιθυμούν να πάνε στο πανηγύρι, όχι μόνο για να δουν και να χαρούν όσα υπάρχουν εκεί, αλλά και για να αγοράσουν διάφορεςπραμάτειες και από αυτές να κερδίσουν πολλά χρήματα και να γίνουν πλούσιοι κάνοντας εμπόριο, έτσι, με τέτοια χαρά πρέπει και οι χριστιανοί να πηγαίνουμε στο Ναό του Θεού, για να κερδίσουμε από αυτά που διδάσκονται εκεί, όχι χρυσά ή αργυρά νομίσματα και μαργαριτάρια και πολύτιμα πετράδια, φθαρτά και πρόσκαιρα πράγματα, αλλά **θεϊκά λόγια**, τα οποία είναι χωρίς σύγκριση πιο πολύτιμα από τον χρυσό και τον άργυρο, όπως λέει ο προφήτης Δαβίδ: *«Οι αποφάσεις του Κυρίου αποδείχτηκαν δίκαιες, είναι επιθυμητές περισσότερο από το χρυσάφι και από πολλούς πολύτιμους λίθους, και γλυκύτερες από το μέλι και την κηρήθρα».*

Και για να γίνουμε με αυτά πλούσιοι πνευματικά, όπως τονίζει ο ιερός Χρυσόστομος: *«Και βέβαια η Εκκλησία του Θεού είναι πνευματικό πανηγύρι, και πρέπει σαν να έχουμε επισκεφθεί πανηγύρι να επιστρέψουμε στο σπίτι μας, αφού συγκεντρώσαμε πολλά εμπορεύματα».*

Με τέτοια επιθυμία πρέπει να τρέχουμε στην Εκκλησία, με όση επιθυμία τρέχουν στα λιμάνια οι ναύτες που κινδυνεύουν στη θάλασσα.

Διότι και η Εκκλησία του Θεού είναι **νοητό λιμάνι, που έχει ασφάλεια, δεν έχει ταραχή, είναι γαλήνιο**, για να καταφεύγουν σ' αυτό όλοι εκείνοι που κινδυνεύουν στο πέλαγος της αμαρτίας των πόλεων από τη φουρτούνα των προκλήσεων και από τα κύματα των πειρασμών της θάλασσας του κόσμου, και για να βρίσκουν σ' αυτό γαλήνη και ησυχία, καθώς έτσι παρομοιάζει την Εκκλησία ο κάλαμος του ιερού Χρυσόστομου: *«Η αγνοείτε ότι, όπως ακριβώς είναι τα λιμάνια στο πέλαγος, έτσι ο*

Θεός εγκατέστησε τους Ναούς μέσα στις πόλεις, ώστε καταφεύγοντας εδώ από τη ζάλη των κοσμικών θορύβων να απολαμβάνουμε μεγάλη γαλήνη;

Διότι εδώ δεν υπάρχει φόβος ούτε από τρικυμία κυμάτων, ούτε από επιδρομές ληστών, ούτε από έφοδο κακούργων, ούτε από ορμή ανέμων, ούτε από επιθέσεις θηρίων. Καθ' όσον ο Ναός είναι λιμάνι, που είναι απαλλαγμένο από όλα αυτά, είναι πνευματικό λιμάνι ψυχών».

Λόγος Γ΄ Συνεχώς

Εμείς οι Χριστιανοί πρέπει να πηγαίνουμε στο Ναό του Θεού **κάθε Κυριακή και κάθε γιορτή**, για να ακούμε τα ιερά λόγια του Ευαγγελίου και για να προσευχόμαστε στο Θεό μαζί με όλους τους πιστούς.

Επειδή, στ' αλήθεια, είναι μεγάλη ντροπή για τους χριστιανούς τα μεν άλλα έθνη να πηγαίνουν αμέσως μόλις σηκωθούν από τον ύπνο στους βωμούς τους και να προσκυνούν και να προσεύχονται στους ψευτοθεούς τους, και οι χριστιανοί που προσκυνούν τον αληθινό Θεό να μην πηγαίνουν συνεχώς στους ιερούς Ναούς και τις άγιες Εκκλησίες για να προσεύχονται και να επικοινωνούν με το Θεό.

Γι' αυτό φοβούμαι ότι οι ειδωλολάτρες και οι Οθωμανοί και οι Εβραίοι και οι άλλοι εθνικοί θα φανούν σ' αυτό δικαιότεροι από τους χριστιανούς, και οι χριστιανοί θα κατακριθούν, καθ' ότι κι αυτούς τους εθνικούς τους ξεπέρασαν στην κακία, όπως λένε οι άγιοι Απόστολοι: «*Καί πώς δε θα είναι εχθρός του Θεού αυτός που τρέχει ημέρα και νύχτα για τα πρόσκαιρα και παραμελεί τα αιώνια;*».

Και πώς δε θα πει τώρα σ' αυτόν ο Κύριος: «*οι εθνικοί αποδείχτηκαν πιο δίκαιοι από εσάς*». Οι εθνικοί, μόλις σηκώνονται από τον ύπνο κάθε ημέρα τρέχουν στα είδωλα για να τα λατρέψουν, και πριν από κάθε έργο και κάθε πράξη προσεύχονται πρώτα σ' αυτά.

Εφόσον, λοιπόν, αυτοί που βρίσκονται μέσα στο ψέμα πηγαίνουν συχνά σ' αυτά από τα οποία δεν ωφελούνται, τι θα μπορούσες να απολογηθείς στον Κύριο και Θεό, εσύ που αποστρέφεται την Εκκλησία Του και δε μιμείσαι ούτε τους εθνικούς, αλλά με την απουσία σου τεμπελιάζεις ή αποστατείς ή κακοποιείς;

Γι' αυτούς ο Κύριος μέσω του Ιερεμία λέει: «*Δε φυλάξατε τις εντολές μου, και δε φερθήκατε ούτε σύμφωνα με το παράδειγμα των εθνικών*».

Λόγος Δ΄ Με καθαρότητα

Εμείς οι Χριστιανοί πρέπει να πηγαίνουμε στο Ναό με ψυχική καθαρότητα· δηλαδή, εάν έχουμε έχθρα και μνησικακία με κάποιον αδελφό, να πηγαίνουμε πρώτα να συγχωρεθούμε και να συμφιλιωθούμε και μετά να πηγαίνουμε στο Ναό.

Διότι, εάν έχουμε έχθρα με κάποιον, δεν είναι πλέον δεκτή στο Θεό η προσφορά και η προσευχή μας· γι' αυτό είπε ο Κύριος: «Όταν, λοιπόν, προσφέρεις το δώρο σου στο Ναό και εκεί θυμηθείς πως ο αδελφός σου έχει κάτι εναντίον σου, άφησε εκεί, μπροστά στο θυσιαστήριο του Ναού, το δώρο σου και πήγαινε να συμφιλιωθείς πρώτα με τον αδελφό σου, και ύστερα έλα να προσφέρεις το δώρο σου».

Διότι όποιος έχει μίσος, όχι μόνο δεν είναι άξιος να πάει στο Ναό του Θεού, αλλά ούτε είναι άξιος να πει: «Πάτερ ημών ο εν τοις ουρανοίς» και το «και άφες ημίν τα οφειλήματα ημών, ως και ημείς αφίεμεν τοις οφειλέταις ημών», επειδή αποδείχνει ψεύτη τον εαυτό του και, χωρίς αυτός να συγχωρέσει τον αδελφό του, ζητά να τον συγχωρήσει ο Θεός.

Η Εκκλησία του Θεού ονομάζεται από τον ιερό Χρυσόστομο βαφείο: «Η Εκκλησία είναι βαφείο. Αν αναχωρείτε από αυτήν πάντοτε χωρίς να λαβαίνετε καμιά βαφή, ποιο το όφελος που έρχεσθε συνέχεια εδώ;».

Γι' αυτό, καθώς πλένει προηγουμένως το ρούχο εκείνος που πρόκειται να το βάψει με κάποια λαμπρή και όμορφη βαφή, έτσι και όποιος πρόκειται να πάει στο Ναό του Χριστού, για να λάβει στην ψυχή του θεία και ουράνια βαφή, πρέπει πρώτα να ξεπλένει και να καθαρίζει τον εαυτό του από κάθε ψυχική ακαθαρσία.

Υπήρχε παλιά συνήθεια στους χριστιανούς και όποιος ήθελε να πάει στην Εκκλησία ένιβε πρώτα τα χέρια του και τότε πήγαινε. Αυτή η συνήθεια επικρατεί μέχρι και σήμερα σε πολλούς χριστιανούς. Και τι φανερώνει αυτό το νίψιμο των χεριών;

Ότι, καθώς κάποιος νίβει τα χέρια του από τις σωματικές ακαθαρσίες, έτσι πρέπει να νίβει και το νου και τη συνείδηση του από τις αμαρτίες, οι οποίες είναι σαν χέρια της ψυχής, και έτσι να πηγαίνει στο Ναό.

Όπως γράφει ο άγιος Γερμανός στην ερμηνεία της θείας Λειτουργίας: «Το νίψιμο των χεριών σημαίνει τον καθαρισμό της συνείδησης, του νου και της διάνοιας, τα οποία

είναι τα χέρια των ψυχών μας για να προσερχόμαστε στην αγία Τράπεζα με σεβασμό και αγάπη».

Γιατί αν πλύνουμε μόνο τα χέρια μας και αφήσουμε την ψυχή μας ακάθαρτη, δεν παίρνουμε καμιά ωφέλεια.

Διότι ο Θεός δε βλέπει σε χέρια καθαρά και πλυμένα, αλλά σε καρδιά και ψυχή καθαρή. Και το να πηγαίνει βέβαια κανείς στο Ναό με βρώμικα χέρια και να προσεύχεται, αυτό το πράγμα είναι αδιάφορο, όμως το να πηγαίνει με βρώμικη καρδιά και ψυχή, αυτό είναι χειρότερο από όλα τα κακά, καθώς λέει ο ιερός Χρυσόστομος: *«Έπειτα, τα μέν χέρια τα νίβουμε όταν μπαίνουμε στο Ναό, την δε καρδιά όχι; Μήπως, δηλαδή, τα χέρια μιλούν;*

Η ψυχή προφέρει τα λόγια, σ' εκείνην ο Θεός έχει στραμμένο το βλέμμα Του. Δεν έχει καμιά ανάγκη της καθαρότητας του σώματος, όταν εκείνη είναι μολυσμένη. Διότι ποιο το όφελος, εάν τα μέν εξωτερικά χέρια τα καθαρίσεις, τα δε εσωτερικά τα έχεις ακάθαρτα;

Διότι το φοβερό που όλα τα ανατρέπει είναι αυτό, ότι καθώς φοβόμαστε τα μικρά, περιφρονούμε τα μεγάλα. Το να προσευχόμαστε, λοιπόν, με βρώμικα χέρια είναι αδιάφορο, ενώ το να προσευχόμαστε με ακάθαρτη διάνοια, αυτό είναι το πιο φοβερό από όλα τα κακά».

Λόγος Ε΄ Από ιερό χρέος

Και τελευταίο, πρέπει εμείς οι χριστιανοί να πηγαίνουμε υποχρεωτικά στο Ναό του Θεού. Διότι και μόνο αυτό το όνομα που έχει η Εκκλησία, μας υποχρεώνει να πηγαίνουμε σ' αυτήν, επειδή το όνομα της Εκκλησίας σημαίνει δύο πράγματα.

Κυρίως βέβαια και καθαυτό Εκκλησία θα πει σύναξη και συνάθροιση των πιστών.

Γι' αυτό διαβάζουμε στο Δευτερονόμιο: *«Σύμφωνα με όλα όσα ζητήσατε από τον Κύριο και Θεό κατά την ημέρα της Εκκλησίας (δηλαδή της συναθροίσεως του λαού)».*

Γι' αυτό ο Ισίδωρος ο Πηλουσιώτης είπε: *«Άλλο είναι η Εκκλησία και άλλο εκκλησιαστήριο (=Ναός), γιατί η πρώτη αποτελείται από ψυχές που αγαπούν το Θεό, ενώ ο Ναός χτίζεται με πέτρες και ξύλα»* (Επιστ. Θεοδοσίω Επισκοπώ σμστ).

Και ο άγιος Κύριλλος ο Αλεξανδρείας λέει: **«Λέγοντας Εκκλησία δε συνηθίζουμε**

να χρησιμοποιούμε τη λέξη για τους τοίχους που την περιβάλλουν, αλλά περισσότερο δηλώνουμε φανερά με εμφανή τρόπο αυτούς που με ευσέβεια συγκεντρώνονται εκεί».

Και ο άγιος Γερμανός τονίζει: «*Εκκλησία είναι η συνάθροιση του πιστού λαού, Σώμα Χριστού*» (Ερμηνεία της θείας Λειτουργίας).

Καταχρηστικώς, βέβαια, Εκκλησία λέγεται και ο Ναός του Θεού, στον οποίο συναθροίζονται οι πιστοί χριστιανοί. Γι' αυτό είπε ο ιερός Αυγουστίνος: «*Εκκλησία είναι τόπος στον οποίον είναι η Εκκλησία*». Και ο θείος Γερμανός: «*Εκκλησία είναι Ναός Θεού, τέμενος άγιο, οίκος προσευχής*».

Έχουμε, λοιπόν, χρέος εμείς οι χριστιανοί να πηγαίνουμε στην Εκκλησία του Θεού και για τα δύο αυτά που σημαίνει η Εκκλησία, εάν θέλουμε να έχει αυτή το όνομα σύμφωνα με την πραγματικότητα.

Διότι πώς μπορεί αυτή να λέγεται **σύναξη των χριστιανών**, σε καιρό που εμείς δε συγκεντρωνόμαστε σ' αυτήν; Πώς μπορεί η Εκκλησία να λέγεται Σώμα Χριστού, σε καιρό που εμείς, τα μέλη της, λείπουμε από αυτήν;

Ή πώς μπορεί να ονομάζεται Εκκλησία ο τόπος και ο Ναός του Θεού, όταν εμείς περιφρονούμε και δε συναθροίζόμαστε σ' αυτόν τον τόπο για να απευθύνουμε τις προσευχές μας και τις δοξολογίες μας προς το Θεό;

Σύμφωνα με τον ιερό Χρυσόστομο: «**Γι' αυτό λέγεται Εκκλησία, επειδή μας δέχεται όλους μαζί**». Η Εκκλησία λέγεται ακόμη Εκκλησία, διότι καλεί όλους τους χριστιανούς στον εαυτό της, πότε με σήμαντρα και πότε με καμπάνες.

Οπότε, πώς μπορεί να έχει αληθινό το όνομά της, όταν αυτή σημαίνει τις ιερές της καμπάνες και τα σήμαντρα και μας προσκαλεί, και εμείς περιφρονούμε την πνευματική μας μάντρα και δεν πηγαίνουμε σ' αυτήν;

Πού είναι, λοιπόν, τώρα εκείνοι οι χριστιανοί που ακούνε τις ιερές καμπάνες της Εκκλησίας να χτυπούν και να τους καλούν να σηκωθούν από τον ύπνο να πάνε τις Κυριακές στο Ναό, και εκείνοι αμελούν και δε σηκώνονται;

Πού είναι εκείνοι που ακούνε την Εκκλησία να τους προσκαλεί να πάνε στην Εκκλησία και αυτοί τελείως αφοσιωμένοι στα χαρτιά και σε άλλα τυχερά παιχνίδια και θεάματα βρώμικα και αισχρά, περιφρονούν και δεν πηγαίνουν στο Ναό;

Πού είναι εκείνοι που ακούνε την Εκκλησία να τους καλεί στην αγία Λειτουργία, και αυτοί βρίσκονται στα καπηλειά και αποστρέφονται την κοινή σύναξη των αδελφών

τους χριστιανών;

Βέβαια, όταν πηγαίνετε να ανταμώσετε τους φίλους σας, ή να παρακολουθήσετε θέατρα, ή να παίξετε χαρτιά και άλλα τέτοια παιχνίδια, τότε δε λέτε πως δεν ευκαιρείτε, αλλά πολλές φορές και ολόκληρες ημέρες και νύχτες ξοδεύετε σ' αυτά.

Όταν όμως σας καλεί η Εκκλησία και όταν είναι η ώρα για να πάτε να προσευχηθείτε στο Ναό του Θεού και να ακούσετε λόγο Θεού, τότε λέτε πως έχετε χίλιες δουλειές και δεν ευκαιρείτε.

Αχ, και δεν καταλαβαίνετε, αδελφοί μου, πως όλα αυτά είναι εμπόδια και φανερές προφάσεις με τις οποίες ο διάβολος ζητά να σας εμποδίζει από την ωφέλεια και σωτηρία της ψυχής σας;

Δε σκέφτεστε πως, αν και ξοδεύετε τον περισσότερο καιρό της ζωής σας στα βιοτικά και μάταια πράγματα, στα αναγκαία και σωτηριώδη και θεία δε θέλετε να ξοδέψετε ούτε λίγο καιρό της ζωής σας, νομίζοντας αυτά άτιμα και περιττά;

Δε σκέφτεστε, επαναλαμβάνω, πως με τέτοιον τρόπο δεν είσαστε πια άξιοι να ζείτε και να βλέπετε αυτόν τον ήλιο;

Ταλαίπωροι, ο Χριστός αγάπησε την Εκκλησία τόσο πολύ, ώστε έδωσε τη ζωή Του γι' αυτήν κι εσείς την αποστρέφεστε; Η Εκκλησία είναι τόσο πολύτιμη κοντά στο Θεό, ώστε έχει Αγγέλους ορισμένους για να τη φυλάγουν.

Και όπως λέει ο άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος στον συντακτήριο λόγο: *«Πιστεύω ότι σε κάθε Εκκλησία είναι Άγγελοι προστάτες».*

Επαναλαμβάνω, την Εκκλησία την φυλάγουν οι Άγγελοι του Θεού και εσείς ταλαίπωροι την περιφρονείτε; Και δεν ξέρετε πως, **όταν αποστρέφεστε και περιφρονείτε την Εκκλησία, αποστρέφεστε και περιφρονείτε Αυτόν του Ίδιου το Χριστό, ο Οποίος είναι «η κεφαλή της Εκκλησίας»;**

Δε σκέπτεστε πως, όταν εσείς δεν πηγαίνετε στην Εκκλησία, αποκόπτεστε από τους άλλους χριστιανούς σαν σαπισμένα μέλη όλου του σώματος της Εκκλησίας; Πώς χωρίζετε μόνοι σας τον εαυτό σας από τη μάντρα του Χριστού σαν ψωριασμένα πρόβατα;

Και πώς κόβετε από την κεφαλή της Εκκλησίας, το Χριστό, και δε λαμβάνετε καμιά χάρη και βοήθεια από Αυτόν; Τι λέω;

Όταν εσείς περιφρονείτε και δεν πηγαίνετε τώρα στην Εκκλησία του Χριστού, αλλά χωρίζεσθε με τη θέληση σας από το Χριστό και από τη σύναξη των ευσεβών χριστιανών, να ξέρετε ότι θα χωρισθείτε και τότε στη μέλλουσα κρίση από τη σύναξη των αληθινών χριστιανών.

Διότι, όπως η κάτω στρατευομένη αυτή Εκκλησία είναι τύπος και εικόνα εκείνης της άνω θριαμβευούσης Εκκλησίας, έτσι και ο θεληματικός χωρισμός, που εσείς κάμνετε τώρα από αυτήν, είναι τύπος του χωρισμού εκείνου που πρόκειται να λάβετε τότε, όπως λέει ο Διονύσιος ο Αρεοπαγίτης: *«Πράγματι, τα ορατά είναι φανερές εικόνες των αοράτων. Διότι στους μελλοντικούς αιώνες, δεν θα είναι αίτιος ο Θεός του δικαίου αποχωρισμού των πονηρών από Αυτόν, αλλά εκείνοι που διαχωρίζουν εντελώς τους εαυτούς τους από το Θεό»* (Επιστολή προς Ιωάννην τον Θεολόγον).

Και εάν, λοιπός, προφασίζεται κάποιος από εσάς και λέει: **Εγώ μπορώ και στο σπίτι μου να προσευχηθώ, και τι ανάγκη υπάρχει να πάω στο Ναό;** Αποκρίνομαι σ' αυτόν με τον ιερό Χρυσόστομο και του λέω **ότι απατάς και ξεγελάς τον εαυτό σου**, άνθρωπε, όποιος κι αν είσαι εσύ που λες αυτά.

Διότι, ναι, μπορείς να προσευχηθείς και στο σπίτι σου, αλλά **η προσευχή του σπιτιού δεν έχει τη δύναμη εκείνη που έχει η προσευχή της Εκκλησίας**, στην οποία υπάρχει τόσο πλήθος ιερών και χριστιανών, στην οποία αναπέμπεται στο Θεό μια φωνή από όλους, στην οποία **εισακούεται** από το Θεό η προσευχή σου καλύτερα, στην οποία υπάρχει τόση ομόνοια και αγάπη και συμφωνία και ευχές από τους Ιερείς.

«Αλλά, ποια είναι η ψυχρή δικαιολογία των πολλών; Μπορώ, λέει, να προσευχηθώ και στο σπίτι μου. Απατάς τον εαυτό σου, άνθρωπε.

Βέβαια είναι δυνατόν να προσευχηθείς στο σπίτι σου, είναι όμως αδύνατον να προσευχηθείς έτσι όπως προσεύχεσαι στην Εκκλησία, όπου υπάρχει τόσο πλήθος πατέρων, όπου αναπέμπεται από όλους μαζί κοινή προσευχή προς το Θεό.

Δεν εισακούγεσαι τόσο πολύ παρακαλώντας μόνος σου τον Κύριο, όσο όταν τον παρακαλείς μαζί με τους αδελφούς σου. Διότι εδώ στην Εκκλησία υπάρχει κάτι το περισσότερο, όπως δηλαδή η ομόνοια, η συμφωνία, ο σύνδεσμος της αγάπης και οι ευχές των Ιερών.

Γι' αυτό βέβαια και επικεφαλής των ακολουθιών είναι οι ιερείς, ώστε οι ευχές του πλήθους, που είναι ασθενέστερες, ενισχυόμενες με τις δυνατότερες ευχές αυτών να ανεβούν μαζί με αυτές στον ουρανό».

Γι' αυτό και ο προφήτης Δαβίδ συνήθιζε στις Εκκλησίες να προσεύχεται και να υμνεί

τον Κύριο, οπότε έλεγε: «*Σε Εκκλησίες θα Σε δοξολογήσω Κύριε*».

Και πάλι: «*Στη μέση της Εκκλησίας θα σε υμνήσω*». Και όχι μόνον αυτός προσευχόταν στις Εκκλησίες, αλλά παρακινούσε και τους άλλους να προσεύχονται στις Εκκλησίες λέγοντας: «*Σε Εκκλησίες δοξολογείτε τον Θεό*».

Γι' αυτό, αγαπητοί μου αδελφοί, ντραπείτε από όλα όσα είπαμε, και μάλιστα από το όνομα της Εκκλησίας, και αμέσως μόλις ακούσετε να χτυπά η καμπάνα ή το σήμαντρο του Ναού την Κυριακή το πρωί να τρέχετε και να πηγαίνετε ως παιδιά προς τη μητέρα σας, ως θαλασσοδαρμένοι στο λιμάνι, ως πεινασμένοι και διψασμένοι στην ψυχική τράπεζα των Μυστηρίων και του θείου Λόγου, ως πληγωμένοι και ασθενείς στο κοινό ιατρείο.

(Πηγή: askitikon.eu)